

CO JE PŘITAŽLIVÉ NA TÉ HOŘE?

25.7.1965

v Jeffersonville

Skloňme nyní své hlavy.

Bože a Otče, je to dnes večer naší upřímnou modlitbou, když vidíme všechno, co v tomto čase činíš pro Svůj lid. Proto Tě prosíme, Pane, nech nás jen věřit, prostě věřit, že psané Slovo, které je nám oznámeno, je pravda. Daruj tyto věci, Otče.

Dnes večer bychom Ti chtěli poděkovat za světlo, kterým jsi dnes ráno ozářil Písmo. Prosíme, Pane, abys dnes večer Své slovo v modlitební řadě potvrdil jako pravdu.

Modlíme se za všechny sbory a shromáždění v zemi, které se shromáždily, aby slyšely přenos; od západního pobřeží, arizonských hor, texaských rovin, až k východnímu pobřeží – kdekoli se lidé v zemi sešli. Je tu možná mnohahodinový časový rozdíl, Pane, přesto jsme dnes večer shromážděni jako jedno, jako věřící, kteří čekají na příchod Mesiáše. Prosíme, nebeský Otče, abys Jej brzy poslal pro Svoji církev. Prosíme o to v Jeho jménu. Amen. Můžete se posadit.

Křesťanské pozdravení pro všechny, kteří jste dnes večer tady. Lituji, že tu stále ještě musíme být tak stísněni, a všechno je přeplněno, že sotva můžeme dýchat. Je tady tolik lidí, že ani klimatizace není nic platná. Kdyby ta kaple byla plná jen jako obvykle, pak by klimatizace byla dostačující. Mnozí se ovívají, a přitom klimatizace běží naplno.

Všem našim přátelům v Kristu, kteří naslouchají, od východního až po západní pobřeží posíláme pozdravy. Zdravíme skupinu bratra Borderse v San Jose. Také v horách, v Prescottu, v Arizoně, a bratra Merciera a jeho skupinu, kteří tam nahoře čekají na příchod Pána, jim všem předáváme naše pozdravy. Posíláme pozdravy těm, kteří se shromáždili v Tucsonu a čekají na příchod Pána; také těm v Houstonu, v Texasu, kde rovněž čekají na příchod Pána; těm v Chicagu, kteří čekají na příchod Pána; lidem na východním pobřeží, v New Yorku a Connecticutu a v těch velkých skupinách v jejich okolí, kteří čekají na příchod Páně. Nemáme pro všechny dost místa, proto slovo musíme vysílat telefonním přenosem. Posíláme pozdravy též bratru Junioru Jacksonovi a jeho skupině v Clarksville, bratru Ruddelovi a jeho skupině u státní silnice č. 62, kteří také čekají na příchod Páně. My v domácím sboru, v kapli, jsme se dnes večer také sešli a čekáme na příchod Páně.

Mnozí z vás dnes ráno pravděpodobně v bohoslužbě nebyli, ale jsem pln důvěry, že všichni, kteří nebyli přítomni, si obstarají magnetofonový záznam kázání „Pomazaní posledních časů.“ Věřím totiž, že je to nejdůležitější zvěst církvi od kázání „Je toto ten čas?“ Cítil jsem to pomazání Ducha, a cítil jsem se být veden

řící to, co jsem řekl. Bylo to dlouhé, ale cítil jsem se být veden to činit. Míním, že Pán nám ukázal skrze Své Slovo, v jaké žijeme hodině. Buďte si jisti, že těmto tajuplným věcem, které se dějí, rozumíte. Víte, že Bible říká: „Moudří tomu porozumí.“

Národy, lidé jsou stále chytřejší, ale ochabují. Jen pomyslete, že střední věk Američana se pohybuje v průměru kolem dvaceti let. Slabší, ale chytřejší. V té době neexistovala letadla, atomové bojové hlavice, ale žili mnohem déle. My ochabujeme a jsme chytřejší, a jednou se vlastní moudrostí zničíme. Sami se zničíme. Ne Bůh, ale naše vlastní moudrost. Tak to bylo vždycky a zase bude.

Bude-li Pán chtít, příští neděli tu opět budeme. Sice ještě nevím, o čem budu mluvit, ale spoléhám na Pána. Jestliže nás nechá do té doby žít a nic se nám nepříhoda a jestli je to Jeho vůle, máme v úmyslu příští neděli dopoledne přinést další zvěst, a v neděli večer se modlit za nemocné. Potom se musím opět vrátit do Arizony, odvézt rodinu domů, aby děti mohly jít do školy. Budeme vás informovat, jakmile to půjde, kdy se budou konat další shromáždění, o jejich čase a místech. Bůh vám všem požehnej.

Vím, že dnes večer jsem začal o 15 minut později. Tady v Jeffersonville je 19.45 hodin, na východním pobřeží 20.45 hodin, a na západním asi 16.45 hodin. Tady právě zapadá slunce. Chtěl bych k vám mluvit jen krátce, a budu se snažit, aby se mi dostalo pomazání Ducha svatého. Potom budu volat modlitební řadu.

Chtěl bych, aby posluchačstvo zde a také všichni v ostatních místech, našli muže, bratra, který je pomazán Duchem. Jakmile se začneme modlit za nemocné, ať pokládají ruce ve vašem shromáždění. Myslete na to, že Bůh je všudypřítomný. ON je všude. Ať v Texasu, Kalifornii, Arizoně nebo kdekoli jste; položte ruce na nemocné, až zde začneme s modlitbou za nemocné. Jsem si jist, že Bůh vyslyší ty modlitby a odpoví na ně.

Minulou neděli večer během pomazání, které na mně bylo, se stalo něco zvláštního. Byla to úplně zvláštní věc. Celé měsíce jsem neměl modlitební řadu s darem rozeznání. Jdeme tam na základě zaslíbení, ale nevíme, že to On učiní. Nemůžete říci, že to udělá. Člověk prostě musí jít a čekat. ON je suverénní; dělá, co chce. Prostě tam stojíme a čekáme, co udělá On. Potom cítíme, jak to prolamuje a na jednoho přichází.

Na konci shromáždění, během modlitební řady, jsem viděl muže, který byl velký a holohlavý. Byl velice nemocný, ale nevěděl jsem, kdo to byl.

Úplně na závěr mi byl na pódiu ukázán jeden muž. Měl skloněnou hlavu a zdálo se, že má bolesti, neboť si tiskl rukou žaludek. Myslel jsem, že je to možná ten první nebo druhý muž, za něhož jsem se již modlil. Byl holohlavý, hlavu měl skloněnou. Byl vysoký; seděl ale v předklonu. Pak jsem se ohlédl, a zahlédl jsem jednoho pána ve shromáždění sedět tamhle; ten se ale radoval. Myslel jsem si: „Kde je?“ Nemohl

jsem zjistit, kde to bylo. Cítil jsem to, viděl jsem toho muže před sebou a cítil jsem tah z toho směru. Přicházelo to zezadu. Hleděl jsem na bratra Neville a na ty dva, kteří tam seděli. Ti to nebyli. Řekl jsem: „Ten muž je v místnosti vzadu, kde je křtící bazén.“ Víte kdo to byl? Bratr Shepherd. Nemohl jsem ho poznat proto, že tam seděl se skloněnou hlavou a modlil se. Myslel, že musí zemřít. Touto myšlenkou se zaobíral již několik týdnů. Jeho žena mu řekla, aby si koupil nové boty. On odpověděl: „Ty již nebudeš potřebovat, tak dlouho tu nebude.“

Před několika dny jsme se setkali v zahradě bratra Woodse. Radoval se a chválil Boha. Řekl: „Jím špek, vejce, rajčata a všechno, nač mám chuť.“

Pokorně přenechal své místo k sedění někomu jinému, posadil se dozadu a modlil se. Vidíte, nemusel mít modlitební kartu, musíte mít jen víru. Já jsem nevěděl, zda jsi byl uzdraven nebo ne, jen jsem řekl: „Jeden muž se modlí, má naléhavou prosbu.“ Mám za to, že bylo řečeno, co to bylo: „Jsou to žaludeční potíže. On je tam vzadu a modlí se. Pán Ježíš tě uzdravuje.“ Více jsem nemohl říci. Ten tah jsem cítil proto, že se modlil. Mohl jsem to vidět, ale nevěděl jsem, co se stalo.

Ale jestliže vidíte, že je tam odezva a je řečeno: „TAK PRAVÍ PÁN, potom je si každý vědom toho, že to nejsem já, kdo mluví, ale On.

Vždycky když říkám: „Ježíš Kristus tě uzdravil“, potom to je přesně pravdivé. „ON byl zraněn z důvodu našich přestoupení, a Jeho ranami jsme uzdraveni.“

Ale když zazní to TAK PRAVÍ PÁN, a je vám řečeno, co máte udělat a co se stane, pak na to dejte pozor, stane se to.

Ale jestliže říkám: „Ježíš Kristus tě uzdravuje“, pak tomu věříte, protože On to již řekl. Já pouze opakuji, co řekl On.

Při vidění jen opakuji, co mi On ukazuje. Rozumíte tomu?

Nyní si pospíšíme a rovnou se zahloubáme do Slova. Víím, že mnozí z vás mají dnes večer před sebou ještě dalekou cestu. Prosím, aby vám Bůh požehnal, pomohl a ochránil vás na cestě. Chtěl bych přečíst z Mat.21:1-11. Nemáte-li s sebou své Bible, můžete si to místo poznamenat.

Vy, kteří jste dnes ráno neslyšeli tu zvěst, obstarajte si ten pásek, pokud máte magnetofon. Nejsme pro to, aby se něco kupovalo. Ve velikých shromážděních se někdy dává oznámení, že jsou k dispozici knihy, ale nevyděláváme na tom. Bratr Vayle je vydavatelem. Muž, který má na starosti pásky, vám potvrdí, že na páskách nic nevyděláváme. Nejde nám o pásky; jedná se o zvěst. Jestli má někdo představu, že na tom vydělá, pak již nemůže žádné pásky kopírovat. Tak to je. Ptal jsem se na to a mám za to, že naše magnetofonové pásky stojí méně než pět dolarů; něco mezi třemi a pěti dolary. Co říkáš? Tři, a čtyři za ty delší.

Přeptal jsem se po páscích jednoho kazatele. Ty stojí devět dolarů, a zvěst na nich trvala asi dvacet, třicet minut.

Z toho poznávám, že náš bratr Sothmann tamhle a všichni ostatní z pásků, které vydávají, nezbohatnou. Vydělají na tom akorát tolik, aby mohli existovat. Nedá se vyžadovat, aby to dělali zadarmo, neboť přece ty pásky a všechno další musejí kupovat. Ty přístroje k tomu jsou velice drahé. Nutné vybavení k tomu stojí asi deset tisíc dolarů.

Sice to ještě nebylo zveřejněno, ale pokud jsem vyrozuměl, má se o magnetofonových páscích ještě jednou jednat. To se týká předsednictva. Já s tím nemám nic společného; ani se těchto schůzí nezúčastňuji. Nejedná se ani „pro to,“ ani o to „proti tomu,“. Oni něco navrhnou, předsednictvo rozhodne, kdo bude dále zodpovědný za magnetofonové pásky, a pošlou mu dopis. Více o tom nevím. Oni to vyřídí, neboť nemohu vykonávat ani požehnání dětí a křtít, natož abych se staral o záležitosti s magnetofonovými pásky.

Má mysl a úsilí je zaměřeno na tuto zvěst. To je ten třetí tah. To je to, čemu musím věrně a s uctivou bázní následovat.

Řekl jsem to nyní, abyste si v tom mezičase mohli najít Mat. 21:1-11:

„A když se přiblížili k Jeruzalému, a přišli do Betfage k hoře Olivetské, tedy Ježíš poslal dva učedníky své, řka jim: Jděte do městečka, které je proti vám, a hned naleznete oslici přivázanou a oslátka s ní. Odvažte je a přiveďte ke mně. A řekl-li by kdo co vám, rcete, že Pán jich potřebuje, hned propustí je.

Toto všechno pak stalo se, aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího: Povězte dceři Sionské: Aj, král tvůj běže se tobě tichý, a sedě na oslici, a na oslátku tě jhu podrobené. I jdouce učedníci, a učinivše tak, jak jim byl přikázal Ježíš, přivedli oslici i oslátka, a vložili a ně roucha svá, a jej na vrchu na ně posadili. Mnohý pak zástup stlali roucha svá na cestě, jiní pak ratolesti z stromů sekali, a metalí na cestu. A zástupové, kteří vpředu i vzadu šli, volali, řkouce: Hosana synu Davidovu. Požehnaný, který se běže ve jménu Páně. Hosana na výsostech. A když vjel do Jeruzaléma, zbouřilo se všechno město, řkouce: I kdo je tento? Zástupové pak pravili: Toto je ten Ježíš, prorok z Nazareta Galilejského.“

Jestliže nyní z toho vezmu text asi na třicet minut, než začneme s modlitební řadou, pak to téma zní: *Co je přitažlivé na té hoře?*

Byl to velice únavný, nervózní den; byl to neobyčejný den. Zde čteme, jak Ježíš, chystaje se slavit slavnost fáze, šel do Jeruzaléma. K slavnosti fáze byl zabit beránek, a jeho krví byl pokropen trůn milosti na smíření lidí. Z Betfage přišel na Olivetskou horu. Odtamtud mohl vidět na druhou horu, na které byl vystaven Jeruzalém. Když tam tak pohlížel, věděl, že toto byla Jeho poslední návštěva toho místa. Přišel čas, aby byl vydán do rukou hříšníků a zabit. Musel zemřít tou nejstrašnější smrtí, kterou kdy smrtelník zemřel a být pohřben. Byl zrazen těmi Svými, z nichž někteří Mu byli velice blízcí. ON, který byl Bohem, věděl, co je v jejich srdcích; od začátku věděl, kdo Jej zradí. Věděl, že muž, který seděl vedle

Něho, a Jeho penězi za Něho platil, byl tím, který zradí. Věděl, že Jej čeká bez milosrdenství římský kříž. Věděl, že v Jeho těle bude oddělena krev a voda, a z čela Mu potečou krvavé krůpěje potu. Věděl, že tohle všechno Jej čeká. Stojí na té hoře a hledí na Jeruzalém.

Lidé, kteří v té době byli považováni za lepší náboženskou třídu, Ho nenáviděli. JEJ nenáviděly a ponižovaly všechny kostelní sbory, a s Ním také všechny, kteří Mu věnovali sluch. Když se účastnili Jeho shromáždění, byli bezodkladně z těch kostelů, sborů a společenství vyloučeni. Není divu, že Písmo říká: „Přišel do Svého, ale ti Jeho Jej nepřijali.“ Ti, kteří Jej měli milovat, ti, kteří při Něm měli stát, byli Jeho nejzarytějšími nepřáteli.

Z chudáků, rybářů, celníků a těch nevzdělaných vzal malou skupinku. Bible říká, že někteří z nich byli dokonce nevědomí a neškolení. Někteří neuměli napsat ani své jméno. ON nešel k těm kostelům, aby si vzal lid odtamtud.

Také nesouhlasil s žádným z kostelních vůdců. Nadto měl přesné poznávací znamení proroka: Odsoudil vše, co dělali, jako to udělali proroci, kteří byli před Ním, neboť byli částí Slova. Ale On byl Slovem v plnosti.

Avšak v každém období každého proroka, které pominulo nebo teprve bude, je uprostřed toho všeho jistý počet lidí, kteří jsou předurčeni k tomu, aby slyšeli zvěst a následovali jí. Ti nehledí na tu širokou masu. Ignorují kritiku nevěřících. Nereagují na jejich argumenty. Oni mají dělat jen jedno, totiž věřit, a všechno, co jen mohou, přijmout, nechat to proniknout do sebe jako Marie, která seděla u nohou Ježíšových.

Marta Mu připravovala pokrmy a Ježíš jí řekl: „Marto, děláš si mnoho starostí a námahy o věci života, ale Marie si zvolila lepší díl, – věci věčného života.“

My vidíme, že se o tom dozvěděli mnozí lidé, přesto, že tehdy ještě neměli žádnou literaturu jako dnes. Také ještě neexistovala televize ani telefon nebo něco podobného. Ale nějak se rozkřiklo, že On přijde ke slavnosti fáze. Mnozí z těch lidí, kteří duchovně smýšleli, věděli, že byl tím velikonočním Beránkem, neboť jim již oznámil věci, které se měly stát.

Protože věděli, že tam bude, a protože Jej milovali, přirozeně na Něho čekali. Sešlo se tam zřejmě množství lidí, kteří se tam strkali od jedné brány až k druhé a tlačili se, vyhlíželi do všech směrů, neboť věděli, že by se mohl každým okamžikem objevit. Dávali pozor.

Jiní se ptali, co je s těmi lidmi, kteří pokřikovali od jedné brány k druhé: „Co je sem přitáhlo?“

Pátrali pohledem sem a tam. Zdálo se, jakoby plni očekávání vyhlíželi po něčem, co se mělo stát.

Jak rád bych nyní na několik minut změnil své téma a řekl následující: Přesně o to se jedná dnes. Lidé, kteří vyhlížejí po Jeho příchodu, jsou ve velikém očekávání. Cítíme to napětí. Oni hledají, pozorují každý pohyb a znamení a porovnávají to s Písmem.

Když viděli všechny tyto věci, které byly o NĚm až do konce předpověděny, věděli, že konec je blízko. Chtěli u toho být. Proto vyhlíželi. Část zástupu – ta menšina – byla pro Něho. Jiní – většina – byla proti Němu. 90% jich bylo proti Němu.

Přibližně tak nějak je to dnes s náboženskou masou. Jestliže se opravdu jedná o Slovo a Krista, pak tomu věří asi 1% z nich. Zbytek si toho vůbec nevšímá a je jim jedno, co se děje. Posmívají se nebo o tom negativně hovoří. Je to skoro totéž. Časy a věci se moc nemění; dějiny se opakují.

Vidíme, jak napětí vzrůstalo. Muselo to být, neboť čekali a ptali se, co On bude činit, až tam dorazí. Chtěli tam být, aby pochopili, co bude dělat. Byli toho žádostivi, chtěli to vidět, neboť Mu věřili. Jiní, kteří také slyšeli, že přijde, tam šli, aby se Mu posmívali. Po všem tom nervózním očekávání toho neobyčejného dne, v tomto nezvyklém čase, kdy ty sbory spaly, byly nervy napjaté; tak mnozí se sešli, a pak se to stalo.

Z hory Olivetské přicházel bílý osel doprovázený skupinou lidí, kteří fanaticky křičeli, lámali palmové větve ze stromů, prostírali své oděvy na cestu a křičeli: „Hosana Synu Davidovu, který přichází ve jménu Páně!” Jezdec na tom malém oslu nebyl nikdo jiný než pomazaný Mesiáš Boží té hodiny.

Co činil Bůh? **Co bylo tak přitažlivé tam na té hoře? Byl to Bůh, který dělal dějiny, a Bůh, který naplnil proroctví.** To vždy působí přitažlivě. **To přiláká ty kritiky – supy**, jak jsme to probírali v dopolední zvěsti, a **také orly**. Přijdou spolu, aby zjistili, co se děje. Někteří přijdou ze zvědavosti, druzí hledají chyby, jiní kritizují. Všechny druhy jsou zastoupeny, jak jsme to dnes dopoledne řekli: věřící, zdánlivě věřící, nevěřící. Co se děje na té hoře? Naplňuje se proroctví. Nyní uvidíme, co se stane. V Zach. 9:9 řekl Zachariáš, jeden z proroků, skrze Ducha následující:

„Plesej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.”

Co bylo s těmi učenými Písma? Co bylo s kněžími, s těmi nábožnými lidmi? Toto bylo sepsáno 487 let předtím, než se to naplnilo, potvrzeným prorokem. Bylo písemně podloženo, a patřilo to k Bibli, k těm svitkům Písma Starého zákona. Proč nemohli poznat, že se tu naplňuje proroctví? Ze stejného důvodu, který platí i dnes. Slovo Boží před lidem připravilo o sílu, když zvěstovali lidské tradice jako učení.

Kdyby ti učenci, kazatelé, duchovní, takzvaně duchovní muži, pomazaní tu Bibli přeče jen četli, pak by se dál neptali, co se děje, – věděli by, co to je. Bůh naplňuje

Své slovo. Tam se uskutečňovaly dějiny, naplňovalo se proroctví. Spása světa přišla, ten velký den, po němž toužili všichni proroci. Všichni, kteří byli v hrobě, na tento den čekali. To souhlasí. Přemýšlejte o tom: Všichni, kteří zemřeli – všichni spravedliví, kteří prolili svoji krev jako mučedníci, očekávali společně s proroky.

ON zvolal: „Ó Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a ty poslané k tobě kamenuješ! Jak často jsem chtěl tvé děti shromáždit, jako slepice svá kuřata svolává pod svá křídla, ale nechtěli jste.“ Nyní však přišla tvá hodina.

Všichni, kteří leželi v hrobě: Abraham, Izák, Jákob a všichni proroci na tuto hodinu čekali.

Církev k tomu byla slepá. „Kdo to je, kvůli komu je ten randál? Kdo vůbec je tenhle muž? Není to snad syn toho tesaře? Vždyť ho známe! Odkud má tu moudrost? Přece není ve spojení s žádnou z našich škol. Nevíme o žádné knize, kterou by studoval. Kdo je to?“

ON byl odpovědí na proroctví proroků. Zde přijížděl na oslátku. Jak přitažlivé! Bůh naplnil Svě zaslíbené slovo. Hodina, na kterou čekali čtyři tisíce let, byla zde. V 1. Moj. 3:15 řekl Bůh: „*Semeno ženy rozšlápne hadovi hlavu, a on Jej bodne do paty.*“ Toto proroctví, v němž bylo předpověděno, že On přijde, se táhlo skrze celou Bibli.

Ještě to nebylo tak dlouho, co mezi nimi povstal potvrzený prorok jménem Zachariáš a řekl: „*Plesej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Hle, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.*“

Tihle lidé, kteří četli Písmo den co den, pozorovali, jak On vjíždí, volali: „Kdo to je?“ Bůh naplnil Svě slovo před lidmi, a ti by byli museli vědět, oč jde, ale nepoznali to.

Když naplňuje Bůh Svě slovo, vždycky to upoutá. Vzbudí to pozornost, neboť to je něco neobyčejného. Když naplňuje Svě slovo, pak je to ve srovnání s moderním trendem doby tak neobyčejné, že lidé, kteří následují těm moderním proudům, tomu nevěří. Jdou vlastní cestou.

Nyní se chceme opět vrátit k Písmu a v dalších minutách probírat další neobyčejné události, ve kterých Bůh naplňoval Svě proroctví. Jestliže Bůh něco oznámí, pak to také dělá. Nebe i Země pomínou, ale Slovo nemůže nikdy pomínout. Obvykle pak nastane něco neobyčejného.

Podívejte se, jak je nepochopitelné, že Slovo Boží lidem, kteří mu vlastně mají věřit, připadá tak mimořádné, že volají: „Co to je? Odkud máte ty věci? Kdo to je? Co je to?“ Byli by museli zvolat: „Hosana Králi, který přichází ve jménu Páně!“ Ale to dělala jen malá skupina. O této velké události, k níž v tom národě mělo dojít, bylo 4 000 let prorokováno; to byla naděje těch mrtvých, celá budoucnost v tom

spočívala; ale ti nábožní lidé, kteří tvrdili, že tomu věří, křičeli: „Kdo to je? Co je vzrušilo?“ Něco mimořádného! Nyní je to právě tak mimořádné. Ono se to nemění.

Pozorujme některé z těchto neobyčejných věcí, jak jsem řekl. Co tu bylo tak přitažlivého krátce předtím, než přišel na Zemi soud, a oni byli zničeni vodou? Starý muž, který asi 120 let stavěl koráb, aniž by tam byla voda, na které by mohl plout. Celá léta jej stavěl, zařizoval, utěšňoval zvenčí a zevnitř, stál ve dveřích a říkal: „Svět bude zatopen vodou.“ – V tom velkém vědeckém období.

„Co mají znamenat ty rány nahoře na kopci?“

„Ó, tam nahoře je starý muž, jmenuje se Noé. Starý fanatik. Byl moc dlouho na slunci a dostal úpal. Přišel o rozum. Něco staví, říká tomu koráb, a říká, že shora bude padat voda, přesto, že tam vůbec žádná voda není. Má to zatopit všechny lidi; všechny, kteří neslyší na jeho zvěst. Každý, kdo nevejde do korábu se má utopit. Už jste slyšeli něco takového?“ Byl z toho mimořádný rozruch.

Dovedu si představit, že když se lidé chtěli pořádně zasmát, postavili se před dveře korábu a smáli se: „Říkal jsi již před sto lety, že bude pršet. Můj děda mi vyprávěl, jak tě slyšel říkat, že bude pršet a ty stále ještě tlučeš do toho kusu dřeva. Probud' se konečně!“

Ale Bůh se tu chystal uskutečnit jedno zaslíbení a naplnit předpověď, kterou Jeho prorok dal. Zcela mimořádné! Bůh naplnil Svě zaslíbení při Noémovi, zatímco se jiní smáli. Bůh se chystal přetvářet dějiny, aby jiným až do dnešního dne ukázal, že Svě slovo dodrží. Je jedno, jak nepravděpodobné a nerozumné to může připadat – přesto Svě slovo dodrží. Tímto starým mužem, který stloukal koráb, dal lidem zde v Americe a v celém světě příklad. Je jedno, co říká věda, zda bude to nebo ono, přesto dodrží Svě slovo. ON tvořil dějiny.

A co tak pozoruhodného se jednoho dne stalo na poušti, co přitáhlo pozornost? Byl to trnitý keř, v němž hořel oheň. Tam na poušti stál prorok, který utekl. Až do té doby neslyšel žádný hlas, žádný zvuk, ale rozhlížel se kolem a na vrcholku jednoho kopce zahlédl něco zvláštního. Bůh tím chtěl upoutat jeho pozornost. Tak je tomu také dnes.

Bůh se chystal naplnit slovo, které dal Svému prorokovi Abrahamovi: *„Tvoji potomci budou bydlet jako cizinci v cizí zemi 400 let; a potom je mocnou rukou vyvedu ven.“*

Pro tento úkol připravoval jednoho muže, jako připravil pro všechny ty, kteří věřili, koráb, coby místo záchrany. Bůh nechal v keři hořet oheň, a tento pastýř, Mojžíš, řekl: „Půjdu a podívám se, co je to za zvláštní věc.“ Když On viděl, že Mojžíš se blíží k tomu keři, promluvil k němu.

K jaké mimořádné události později došlo v síni faraona, když tento pastýř tam hodil na zem hůl, a ta se proměnila v hada? Bůh Mojžíšovi naplnil Svě zaslíbení!

Co bylo tak přitažlivého u Rudého moře, když faraonovi jezdci spatřili, že přišel vítr z nebe, a rozdělil moře napravo a nalevo, a ta ubohá skupina otroků, která putovala, jak si to Bůh přál, přešla po suché zemi? Co to bylo? Bůh dodržel Své slovo. Smrt ustoupila. Živý lid prošel. Duchovně mrtvý lid se pokoušel projít za nimi a utonul. Bůh naplnil proroctví a tvořil dějiny. To bylo to přitažlivé u Rudého moře.

Co bylo tak pozoruhodného na hoře Sinai dva dny poté, co všemu lidu bylo přikázáno, aby se nepřibližovali ke svým ženám; byli vyzváni, aby vyprali své oděvy, posvětili se a shromáždili se u hory, o které muž jménem Mojžíš řekl, že se tam potkal s Bohem v ohnivém sloupu? Bůh Mojžíšovi řekl: „Sestoupím k lidu, potvrdím, že jsem ti to řekl a kdo jsem. Ukáži jim, že jsem Bohem.“ To bylo to přitažlivé. Bůh splnil Své slovo.

Co pozoruhodného v dějinách bylo na tom dni, kdy jeden národ na Boha zapomněl a lidé byli formální a lhostejní? Kněží sledovali moderní trend a proroci prorokovali podle vůle kněží. V té době žil muž, kterého pokládali za fanatika. Mluvil proti ženám, které se líčily, a všechno možné. Byl to zvláštní muž. Tento chlapík přišel ke králi a řekl: „*Ani rosa, ani kapka deště nespadne, jedině na mé slovo.*“

Víme, že potom uprchl a ukryl se někde na poušti. Ostatní se možná domnívali, že umřel hladu nebo zahynul jiným způsobem. Ale o něho bylo dobře postaráno. Měl vodu i potravu. Pak tam šel a řekl: „Vidíte, že mám to TAK PRAVÍ PÁN? Jestliže stále ještě nejste přesvědčeni, pak pojďme na tu horu a tam dokažme, kdo je opravdu Bohem“, neboť zase obdržel od Pána vidění.

Řekl: „Postavte si oltář. Vyberte si býka a zabijte ho. Já postavím oltář Pánu a také na něj položím býka. Oba obětujeme a potom Bůh, který odpoví, ať je Bohem.“ To by neučinil v žádném případě, kdyby mu to Pán neporučil. Vždyť později se modlil: „*Tohle všechno jsem učinil podle Tvého příkazu, Pane.*“

V čem ale tkvěla ta přitažlivost? Čtyři sta kněží stálo na té hoře, král tam stál ve svém voze v plné výzbroji a obklopen osobní stráží. Také ten starý muž s rozježeným vousem, holou hlavou, na níž mu po straně viselo pár vlasů, tam stál. Přes sebe měl přehozenu ovčí kožešinu. V jedné ruce držel hůl a v druhé nádobu s olejem. Před třemi a půl lety řekl: „*Ani rosa ani kapka deště nespadne, jedině na mé slovo.*“ Jednal na místě Božím se světlem a věcmi, které měl prokázat. O těch stínových obrazech se mluví ještě dnes. Tam na té hoře tedy stál starý fanatik, který sem svolal lid. Co na tom bylo přitažlivého? Byl to Bůh, který se chystal potvrdit, že Jeho prorok má pravdu. Byl to Bůh, který naplňoval proroctví. Bůh dělal dějiny naplňováním Svého slova.

O několik století později vystoupil na poušti muž, na kterém bylo pomazání téhož Ducha. Neměl žádné spojení s nějakou organizací, přestože jeho otec byl

členem organizace a patřil ke kněžstvu. On ale přišel z pouště zahalen do velbloudí srsti a tvář měl zarostlou vousem. Vousy a vlasy neměl šedivé, ale tmavé. Co bylo tak přitažlivého na tomto muži, že to upoutávalo pozornost celého Jeruzaléma a Judska? Někteří z nich vyšli a říkali: „Tam je jeden divoký muž, který chce lidi ponořovat do vody. Kdo kdy slyšel něco takového?”

Jiní byli zvědaví a mínili: „To musí být Mesiáš.” Jeden řekl: „Mohl by to být jeden z proroků.” Nevěděli, co si o tom myslet. Ale co to bylo? Byl to Bůh, který naplnil Izaiáše 40. kapitolu, neboť tam pro poslední dny předpověděl, že pošle Svého služebníka, a co bude dělat.

Vidíme, že tento muž byl o své zvěsti přesvědčen natolik, že o několik týdnů později řekl: „*Mezi vámi je Jeden, jemuž nejsem hoden rozvázat řemínek bot. ON vás bude křtít Duchem svatým a ohněm, jako jsem já vás křtil ve vodě.*”

Jednoho dne tam přišel obyčejný Muž, přibližně třicetiletý a nechal se pokřtít. Když tam tento Muž přišel, bylo to pro toho proroka natolik mimořádné, že toho dne jednal zvláště. To množství lidu pozorovalo, co ten prorok dělal, když přes řeku debatoval s kněžími. Oni říkali: „Bůh přikázal, abychom postavili oltář. To přikázal Bůh. Tím prorokem byl Mojžíš. My věříme Mojžíšovi. Ta oběť nikdy nebude odstraněna.”

Mohu slyšet odpovídat Jana: „Zdali jste nečetli v Písmu, co řekl Daniel, totiž že denní oběť bude odstraněna? Ta hodina je tady. Nečetli jste, co řekl Izaiáš ve 40. kapitole, že hlas volajícího na poušti bude hlásat: *„Připravte cestu Páně!?”* Dvě zaslíbení se vztahují na mne. Nepřehlédli jste, že prorok Malachiáš před asi 400 lety řekl v 3. kapitole: *„Aj, já posílám anděla svého přede mnou, aby mi připravil cestu.”* Nerozumíte, že se tím naplnilo proroctví?” Proroctví se naplnilo!

Asi v té době se prorok rozhlédl a řekl: „Hled'te, Beránek Boží, který odnímá hřích světa.” Co na tom bylo pozoruhodného? Přešlo to od proroka k jeho proroctví.

Pozorujte, čeho bylo dosaženo. Tady přichází prostý Muž, kterého nikdo nezná, Syn tesaře, a vstupuje do vody. Ten velký prorok Jan řekl: *„Já musím být pokřtěn od Tebe, proč přicházíš ke mně?”*

ON odpověděl: „Nechť se to tak stane, neboť jako prorokovi a Slovu se pro nás sluší naplnit všechnu spravedlnost.”

Tedy porozuměl, že Oběť před obětováním musí být umyta, a pokřtil Je.

Když vystupoval z vody, stalo se něco zvláštního. Prorok, který tak věrně ve svém období vyložil, jaký je to čas, vzhlédl vzhůru, spatřil nebe otevřené a Ducha Božího jako holubici sestupovat na Něho. Hlas řekl: *„Toto je Můj milovaný Syn, ve kterém se Mi zalíbilo.”* Bůh potvrdil prorokovu zvěst. To u Jordánu přitáhlo pozornost.

Předtím zpíval, vlastně ten bratr měl zpívat: *Na vrchu vzdáleném, tam kde stál potupný kříž.* Co je přitažlivého na Golgotském vrchu? Vidíme, že náboženský svět Jej odmítl a římská vláda odsoudila na smrt. Pak visel mezi dvěma zločinci a žíznil. Jeho tělo krvácelo. Tam visel a volal: „*Můj Bože, můj Bože, proč jsi Mne opustil?*“ Jak málo chápali ti nábožní lidé, kteří u toho stáli a viděli to, že se v tom čase na Golgotě naplnilo zaslíbení Starého zákona!

David, na něhož ten Duch sestoupil jako na všechny proroky, psal, jakoby šlo o něho samotného. V Žalmu 22 vykřikl: „*Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil? Všechny své kosti mohu sečíst, ale oni na mne hledí. Zprobjíjeli mi nohy i ruce.*“ David mluvil, jakoby to byl on sám, ale nebyl to David, byl to Kristus v Davidovi.

Tady, na vrchu Golgoty se proroctví, které bylo přineseno různými proroky, přesně naplnilo. Co bylo na Golgotském pahrbku přitažlivého? Že tam Bůh naplnil Své slovo.

Další přitažlivá událost se na té hoře odehrála letničního dne, když se tam všichni shromáždili k náboženské slavnosti a měli za to, že teď se konečně zbavili všech těch fanatiků. Již padesát dnů o nich nebylo slyšet. Ale zčista-jasna vyšli z vrchní síně té budovy jako ze včelího hnízda do ulic, křičeli a chovali se divně.

„Co je to? Co to znamená? Ti lidé se snad opili?!“

Dejte pozor! Vystoupil mezi nimi prorok, jak to má prorok dělat a řekl: „*Muži Izraelští, a vy, kdo bydlíte v Jeruzalémě a v Judstvu, vezměte toto na vědomí a vyslechněte má slova. Tito nejsou opilí, jak si myslíte, zde se naplnilo, co Pán řekl skrze proroka Joele, že v posledních dnech se stane, že vylije Svého Ducha na všechno masité tělo.*“ To bylo přitažlivé.

Potom, co byl Kníže života ukřižován, a co se stalo všechno ostatní, ti nábožní lidé ještě nepoznali, že bylo dáno zaslíbení pro příchod Ducha svatého. Přitažlivost! „*Kdo je to? Co to znamená? Co je s těmi lidmi?*“

Ó, dnes je to právě tak. Hodně toho vynecháváme, abychom se mohli obrátit k této hodině. Dnes to je stejné. Děje se totéž. Padají tytéž otázky: „*Co je to za rámus?*“ Vidíte, po celé ulici stojí automobily z Michiganu, Floridy, Maine, Kalifornie. Dnes ráno, vlastně dnes odpoledne, když jsem šel kolem se svou ženou, hleděl jsem na poznávací značky aut. Přitom mě napadlo toto téma.

„Co to znamená?“

Je to tak, jak je psáno: „*Kde je pokrm, tam se sletí supové.*“

Své ženě jsem řekl: „*Miláčku, vzpomínáš si na ten večer, když jsem se musel rozloučit se vším, co mi na Zemi bylo milé a drahé, a odejít na misijní pole, abych začal s něčím, co mi Bůh přikázal? Tehdy jsi zpívala píseň: „Přicházejí od východu a západu.“*

To je to přitažlivé. Předurčené semeno Boží nemůže dělat nic jiného než tomu následovat. To pro nás znamená více než život. Vezměte náš život, ale toto nám vzít nikdo nemůže. Co to je to přitažlivé? Bůh jako vždy naplňuje Své slovo. Opět naplňuje slovo z proroka Zachariáše.

Před nějakou chvílí jsem četl 9. verš, který mluví o tom, jak Ježíš jel do Jeruzaléma na bílém oslátku. Toto Zachariášovo proroctví: „*Plešej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.*“, se naplnilo. To bylo to přitažlivé v Jeruzalémě – náboženském hlavním stanu.

Nyní vidíme události posledních dnů. Podíváme se do knihy proroka Zachariáše o několik listů dále, co o tom říká. Podíváme se na poslední čas. To se týkalo středověku. Nyní se podíváme na to, co se vztahuje na poslední dny a čteme ze Zach. 14, od verše 4. Poslechněte si to! Přečteme nyní část z Písma verše 4–9. Dobře poslouchajte. To je proroctví o Jeho příchodu, o posledních dnech. Proto dávejte pozor. Je to TAK PRAVÍ PÁN; to je Písmo. Zachariáš 14. Víte ještě, co je psáno v Zach. 9? Oni to nepoznali. Jak je tomu dnes? Zachariáš 14 podává zprávu o Jeho příchodu.

„I stanou nohy jeho v ten na hoře Olivetské, která je naproti Jeruzalému od východu, a rozdvojí se hora Olivetská napolo k východu a k západu údolím velmi velikým, odstoupí díl té hory na půlnoci, a díl její na poledne. I budete utíkat před údolím hor; nebo dosáhne údolí hor až k Azal. Budete, pravím, utíkat, jako jste utíkali před zemětřesením za dnů Uziáše krále Judského, když přijde Pán Bůh můj, a všichni svatí s ním.“

Další zemětřesení zase rozpolť Zemi. Jestli k tomu chcete ještě více biblických míst, co je ve verši 5. a co se týká rozpolcení hory Olivetské zemětřesením, tak je to potvrzeno Izaiášem 29:6 a Zjevením 16:9. Co je to? Týž prorok, který hovořil o Jeho prvním příchodu, viděl také ten druhý příchod. „...jako před zemětřesením..., Vidíte, co ta zemětřesení způsobují? Vidíte, že jsou oznámena?

„I stane se, v ten den, že nebude světla drahého, ani tmy husté. A tak bude den jeden, který je znám Pánu, aniž bude den, ani noc; avšak stane se, že v čas večera bude světlo.“

Ó Bože, tentýž prorok řekl, že v čas večera bude světlo. Lidé ale jsou slepí! Co je na tom přitažlivého? Přečteme ještě další verše.

„Stane se také v ten den, že vycházeti budou vody živé z Jeruzaléma, díl jich k moři východnímu, a díl jich k moři nejdalšímu. V zimě i v létě bude. A bude Pán králem nade vsí zemí; v ten den bude Pán jediný, a jméno jeho jedno.“

„...v čas večera bude světlo...“ Vidíte, kde se nalézáme?

*Národy se hrouťí,
Izrael se probouzí...
(píseň)*

Vy, kteří jste vyhozeni odtamtud, kde položili truhlu smlouvy na nový vůz, vyjděte, než vás zasáhne smrt. Bůh to potvrdil. Bude to tak.

Otevřeme si další biblická místa ve Starém zákoně. Mal. 4:1:

„Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všichni pyšní a všichni pášící bezbožnost jako strniště.“

Toto nepatří k Mal. 3:1, kde se to týká Jeho prvního příchodu, toto se vztahuje k Jeho druhému příchodu. Dokonce doktor Scofield, s jehož poznámkami v Bibli jistě nesouhlasím, to tady zařadil správně. Mal. 3:1 se týká Janova působení, konec kapitoly hovoří o příchodu Eliáše před druhým příchodem Kristovým.

„I zažehne je ten den, který přijítí má, praví Pán zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti. Vám pak, kteří se bojíte jména mého vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho. Tedy vycházeti budete, a porostete jako telata vykrmená. A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel po nohách vašich v den, který já učiním, praví Pán zástupů. Pamatuje na zákon Mojžíše služebníka Mého, jemuž jsem přikázal na Orébě přednésti všemu Izraeli ustanovení a soudy.“

Tohle se týká příchodu Eliáše: *„Hle, já pošli Eliáše proroka...“* To tvoří závěr Starého zákona.

„Hle, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný.“

To nemohl být Jan. Ne. Vidíte, že svět tehdy neshořel, ani spravedliví nechodili po popelu bezbožných. Ne, a ještě jednou ne!

„...nežli přijde den Páně veliký a hrozný. Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda neranil zem prokletím.“

Sledujte tu přesnost Ducha svatého, aby ty dva příchody Eliáše nebyly zaměňovány. V Mal. 3:1 stojí: *„Posílám posla Svého před Tebou.“* Když se Ježíše ptali na Jana, řekl: *„Co jste chtěli vidět? Tento to je zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, který připraví cestu tvou před tebou.“* (Mat. 11:10) To je Eliáš, který měl přijít podle Mal. 3.

Dejte pozor, jak přesně to Písmo vykládá, aby na to dávali pozor a poznali to ti, kteří by tomu chtěli věřit a vidět to. Myslete na to, Ježíš se při citaci jednoho biblického verše uprostřed zastavil, neboť tehdy se naplnila jedna část a zbytek se vztahuje k Jeho druhému příchodu. *„...a zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené v svobodu. A zvěstovati léto Páně vzácné.“* (Luk. 4:18-19) Zde On skončil. ON nezmínil soud nad pohany, neboť to se vztahovalo k Jeho druhému příchodu.

Pozorujte toto biblické místo: „...a on – Eliáš – obrátí srdce otců k dětem“, je jeho obdobou. To patří k Mal. 3:1. Nezaměňujte to. Jan, ten Eliáš, který vystoupil před prvním příchodem Kristovým, obrátil srdce starých otců, patriarchů, ke zvěsti dětí – nové zvěsti (Luk. 1:16-17).

Nyní dejte pozor! „...a srdce dětí k otcům jejich.“ Při Jeho druhém příchodu, v posledních dnech, je obrací zase zpět k apoštolské víře. Vidíte, v jakém dokonalém souladu je Písmo?

To byl konec Starého zákona. Nyní vidíme světlo večerního času. Co je to? Je to vrchol hory, koruna stromu.

Jak jsem řekl dnes ráno, měli jsme denominace. Byl to oranžovník, jak jsem to vysvětlil již dopoledne, ale měli jsme tam grapefruity, citrony a ovoce jiného druhu, což nebylo ovoce, jaké tam bylo původně. Nepropásněte to! Tady je to. Poté, co všechny denominace, které od začátku neměly světlo, jsou ty tam, je to den, ve kterém není ani jasno ani tma.

Co činí? Co dělají? Co dělá citron na oranžovníku? Čerpá původní životní mízu z oranžovníku, která stoupá vzhůru, a zneužívá ji pro citron. To dělají denominace se Slovem Božím. Slovu Božímu upřely svými tradicemi sílu. To je TAK PRAVÍ DUCH PÁNĚ! Ony mají citrony a grapefruity, ale nezplodily pomeranče.

Co však řekl ten prorok? Ten, od něhož jsme četli ten text dnes večer: „*Plesej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.*“ Pozorujte, tentýž prorok mluvil o tom, že nastane čas zrání. Slunce svítí na Zemi, aby ovoce uzrálo. Proč nemohlo vyžrát? Protože tam nebylo ovoce, které by dozrát mohlo. Ale život jde stále ještě dál.

Objevil se grapefruit, který měl být pomerančem, ale když se zorganizovali, ukázalo se, že je to grapefruit. Pokračovalo to dále a tentokrát se objevil citron. Opět to šlo dále a zase se objevilo jiné ovoce. Na konci, v koruně stromu, se ukáže tangelo, což je kříženec pomeranče s grapefruitem. Je to kříženec, směska – něco zvráceného. Rodí se něco zvráceného, ale bere to život z téhož stromu – jako pleva, „...že kdyby to bylo možné, byli by i vyvolení svedeni“. Vypadá to jako pomeranč, ale není jím.

„...ale bude světlo“ – a vyrostete nad těmi organizacemi. Po zorganizování odkvetou, a ten strom bude dál plodit pomeranče jako na počátku, když to semeno bylo vsazeno do země. Pak bude světlo.

Co je na tom přitažlivé? Co se děje? Boží slovo se naplňuje! Ve Starém zákoně jsou dva svědkové, kteří potvrzují, že se to stane.

Přečtíme z Nového zákona Jan 14:12, kde Ježíš řekl: „*Kdo věří ve Mne, skutky, které Já činím, i on činiti bude.*“

V Luk.17:27-30 řekl: „*A též podobně, jak se dělo ve dnech Lotových než byla Sodoma spálena, tak bude i při příchodu Syna člověka ve dni, ve kterém se Syn člověka zjeví.*”

Ó, podívejte se na ta biblická místa! Syn člověka, Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes a až na věky, přerostl přes denominace vzhůru až do koruny stromu. Co řekl v Jan 15? Každou ratolest, která nenese ovoce, odstraňuje; je vhozena do ohně a tam shoří. Každá ratolest, která nese ovoce, bude očištěna.

Ó, v posledních dnech spadne opravdový raný a pozdní déšť na malou skupinu, která jde s Ním, jako tehdy ti, když On malý a pokorný jel na oslátku. Ona nepochybuje, nepatří k žádné denominaci a volá: „*Hosana Králi, který přichází ve jménu Páně!*” Co se děje dnes? Co je na té hoře pozoruhodného?

Nedávno, když jsem stál na tomto pódiu, Duch svatý mi řekl: „Nastane den, ve kterém před tvým domem zarazí kůl a branku posunou do zahrady. Nech to tak být. Nehněvej se kvůli tomu.” Viděl jsem, jak moji branku vytáhli a odhodili na svah. Viděl jsem ten kopeček před námi celý rozrytý. Ležela tam prkna a jiné věci, které tam byly naházeny na hromadě. Díval jsem se na to; přišel tam mladý hoch, a vyvracel tu branku. Ptal jsem se: „Proč jsi mi o tom nic neřekl?” Byl ke mně drzý, že jsem ho musel praštit. Když se to stalo, řekl jsem: „Tohle jsem od doby, kdy jsem stál v ringu, neudělal. Chci jen, abys věděl, oč jde,” a zase jsem ho bacil. Když jsem ho srazil na zem, zvedl jsem ho a znovu jsem mu dal ránu. Zvedl jsem ještě třikrát nebo čtyřikrát, pak jsem ho nakopl, že přeletěl přes ten kopeček. Hned potom jsem šel za ním a řekl: „To není správné.” Zvedl jsem ho, podal jsem mu ruku a řekl: „Nehněvám se na tebe, jen chci, abys věděl, že takhle se mnou nemůžeš jednat.” Když jsem se otočil a vrátil se, byl Duch svatý u té branky a řekl: „Nezdržuj se tím. Až bude tento kůl zaražen, odejde na západ.”

Tato Kniha je vše, co potřebuji,

Tato Kniha je dobrý recept.

Ta mi ukazuje, jak zvládat své těžkosti. Ta kniha je Slovo, a Slovo je Bůh. Nezdržujte se svými problémy! ON vám řekne, co máte dělat.

Před třemi lety jsem slyšel jednoho svého přítele, městského zeměměřičského inženýra, který bydlí ve stejné ulici, jak zatlouká kůl. Vyšel jsem ven a zeptal se: „Co se to děje, Mude?” On je synem pana Kinga, který je mým přítelem.

Odpověděl: „Billy, tahle silnice se bude rozšiřovat.”

Vzpomínáte si, že jsem řekl: „Možná, že to bude ten most.”

Mluvil jsem s bratrem Woodem a radil jsem mu: „Nechej si svůj pozemek. Možná, že tudy budou prodlužovat most.” Silnice byla rozkopána. Všude ležely cihly a kameny. Řekl jsem mu: „Nech si svůj pozemek.”

Když mi pak pan King řekl, že se to začne dělat, šel jsem dovnitř a řekl jsem své ženě, která tam seděla: „Miláčku, o tom jsem si někde něco napsal. Je to TAK PRAVÍ PÁN.”

Přinesl jsem si svoji knihu a podíval se do ní. Tam stojí: „Stane se...” – a to se stalo o osm let později.

Když jsem na to hleděl, řekl jsem: „Ten čas je tady, miláčku, že budeme muset jít na západ.”

Dva dny nato v pokoji, okolo 10.00 hodiny dopoledne, jsem byl přesazen do Duchu Božího a viděl, jak přiletělo malé hejno holubů. Prohlížel jsem si ty malé ptáčky. Vy si na to vzpomínáte. Mimoto jsem viděl sedm andělů ve formaci pyramidy, kteří se ke mně rychle blížili. Bylo řečeno: „Obrát se na západ. Jdi do Tucsonu, buď 40 mil severně odtamtud. Ty si budeš odstraňovat z kalhot lopuchy.”

Bratr Fred Sothmann, který sedí támhle a dívá se na mne, tam toho rána byl. Již jsem to zapomněl.

Řekl jsem: „Slyšel jsem detonaci, která zněla, jakoby zemětřesení otráslo celou Zemí. Nevím, jak to člověk může přežít.” Byl jsem pln bázně. Byl jsem ve Phoenixu. Všichni, kdo mi dnes nasloucháte, to můžete dosvědčit. Kázal jsem „*Je toto ten čas?*”, „*Kde se nalézáme?*” Odebral jsem se na západ. Mnozí z vás to mají na páskách a slyšeli, jak jsem o tom léta před tím než se to stalo, mluvil.

Šel jsem na západ a ptal se, co se stane. Jednoho dne mne Pán zavolał. Řekl jsem své ženě: „Miláčku, možná, že má práce je u konce.” Nevěděl jsem to. Řekl jsem: „Možná, že je Bůh se mnou nyní hotov, a já jdu domů. Zůstaň u Billyho, starej se o děti. Bůh pro tebe někde připraví cestu. Jdi kupředu, zůstaň Bohu věrná. Dohlédni, aby děti ve škole prospívaly a vychovávej je v napomínání Božím.”

Řekla: „Billy, přece nevíš, jestli to tak je.”

Odpověděl jsem: „Ne, ale to žádný člověk nemůže přežít.”

Ráno mě Pán probudil a řekl: „Vystup nahoru do rokle Sabino.” Vzal jsem si sebou list papíru a Bibli.

Žena se mě ptala: „Kam jdeš?”

Odpověděl jsem: „Nevím. Řeknu ti to, když se vrátím.”

Šel jsem do té rokle a vyšplhal se až nahoru, kde létají orly. Pozoroval jsem vysokou (zvěř) která se tam zdržovala. Potom jsem poklekl, abych se modlil, zvedl jsem své ruce, a do ruky mi padl meč. Ohlédl jsem se a myslel: „Co je to? Vždyť jsem při smyslech! Tady v mé ruce je meč. Leskne se, září a třpytí jako slunce.” Řekl jsem: „Tady v té rokli není na míle daleko ani živáčka. Odkud se to vzalo?”

Slyšel jsem hlas, který řekl: „To je meč Krále.”

Řekl jsem: „Král povyšuje svým mečem muže do rytířského stavu.“

Tehdy ten hlas opět zazněl. „To není jen královský meč, ale je to meč KRÁLE, Slovo PÁNĚ.“ Bylo řečeno: „Neboj se. Je to jen ten třetí tah. Je to potvrzení tvé služby.“

Šel jsem s jedním přítelem na lov, aniž bych věděl, co se stane. Někdo mi zavolal, totiž ten, kdo mě kritizoval kvůli tomu snímku s andělem Páně, ale sám ho přitom pořídl. Musel jsem jet kvůli jeho synovi do Houstonu, neboť byl odsouzen k smrti a za několik dní měl být popraven. Setkali jsme se tam. Objal mne a řekl: „Pomysli jen, muž, kterého jsem tak kritizoval, přichází, aby zachránil život mého jediného syna.“ Od „Humane Society,“ jsem dostal řád, nebo jak se tomu říká, protože jsem zachránil život.

Pak jsme se vrátili a šel jsem s bratrem Fredem do hor na hon. Jednoho rána jsem vyšel ven, svého divočáka jsem již zastřelil, rozhlížel jsem se a chtěl jsem zjistit, kam on šel. Řekl jsem mu: „Bratře Frede, vyraz brzy při rozednění na tu horu tamhle a já vystoupím na tu druhou. Já na to prase střílet nebudu, nezabiji je. Ale jestliže stádo přijde do tohoto směru, pak vystřelím před nimi, abych je zahnal zpět.“

Bratr Fred tam šel, ale tam žádná prasata nebyla. Mával na mne a já jsem to viděl. Prošel jsem mezi těmi velkými trhlinami dolů roklinou. Slunce právě vyšlo, a já šel z druhé strany hory kolem, vůbec jsem nemyslel na to zaslíbení. Posadil jsem se a odpočíval a přemýšlel: „Co se asi stalo s těmi prasaty?“

Posadil jsem se jako Indián, zkrřížil jsem nohy. Pohled mi padl na nohavici, a tam byl přichycený bodlák z lopuchu. Odtrhl jsem ho a myslel si: „To je zvláštní. Tady jsem asi 40 mil severovýchodně od Tucsonu, kde na mne čeká můj nejmladší syn.“ Když jsem vzhlédl, spatřil jsem stoupat vzhůru stádo vepřů asi tisíc metrů ode mne. Odhodil jsem ten bodlák a řekl: „Ty dostanu. Dojdu pro bratra Freda, a na tento keř připevním kousek papíru, abychom věděli, jakou cestou musíme jít. Jdu pro bratra Freda.“

Vystoupil jsem na horu a spěchal jsem jak nejrychleji jsem mohl na druhou stranu. Náhle jsem myslel, že na mne někdo vystřelil. Takovou ránu jsem nikdy předtím neslyšel.

Celá země se třásla. Když se to stalo, stálo přede mnou v určité sestavě sedm andělů. O něco později jsem potkal bratra Freda a ty ostatní. Ptali se: „Co to bylo?“

Odpověděl jsem: „To bylo ono.“

„Co budeš dělat?“

„Vrátím se domů. Neboť TAK PRAVÍ PÁN, všechna tajemství, která po všechna ta léta v průběhu času denominací byla skryta v Bibli, těch sedm tajemství v sedmi pečetích, nám Bůh zjeví.“

Ten světelný kruh se zvedl od země a zformoval se v něco, co vypadalo jako mlha. Když se to stalo, zvedla se nad pohoří a vzdálila se na západ, odkud to přišlo. Věda pak zjistila, že to bylo 30 mil vysoké a 25 mil široké. Mělo to tvar přesně jako pyramida.

Před několika dny jsem tam stál a potočil obrázek doprava. Je tam Ježíš, jak byl v těch sedmi obdobích církve; s bílou parukou, kterou je znázorněno Jeho absolutní Božství. ON je Alfa a Omega; On je První a Poslední. ON je nejvyšší Soudce vši věčnosti, jak tam stojí a potvrzuje zvěst této hodiny. Má být světlo v čase večera. Oč při tom všem jde? Co je to?

Odešel jsem na západ. Bylo to na stejné hoře, kudy jsem chodíval společně s bratrem Banksem Woodem, kde bylo řečeno: „Vyhod' do výše jeden kámen. Řekni panu Woodovi: ‚TAK PRAVÍ PÁN: uvidíš slávu Boží.‘”

Příští den jsme tam stáli, a dolů se spustila smršť a rvala kamení z hor. To kamení uťalo asi tři až čtyři stopy nad mou hlavou vrchol stromu. Následovaly za sebou tři velké exploze. Bratři se seběhli. Stálo tam asi patnáct mužů, kazatelé a jiní, a ptali se: „Co to bylo?” On se ptal: „Co to bylo?”

Odpověděl jsem: „Soud zasáhne západní pobřeží.”

Dva dny nato se Aljaška málem potopila při zemětřesení. Co má být s tím světlem na Sunset Mountain v Coronado Forest v Arizoně? Co je s touto zvláštní věcí, která se tam stala? Lidé příjížděli z východu a západu, brali si s sebou kameny, které tam byly tou ranou srazeny a povalovaly se kolem. Každý kámen, který byl sražen, byl trojhranný. Ti Tři jsou Jedno. V celé zemi je používají jako těžítka na dopisy a leží na psacích stolech. Co byla ta zvláštní věc na Sunset Mountain v Coronado Forest?

Junior Jackson, který to slyší, si vzpomíná na sen, který měl a já jsem jej vyložil. V tom snu jsem šel směrem k západu slunce. To se stalo na hoře Sunset. Toto je večerní čas, čas západu slunce. Zvěstí západu slunce se budou utvářet ty soudy a naplňovat prorocství. „Bude světlo v čas večera.” Stalo se to na hoře Sunset (hora Zapadajícího slunce) v Coronado Forest, 40 mil severně od Tucsonu. Podívejte se do mapy. Tu horu Sunset tam najdete. Přesně tam se to stalo. Ještě před několika dny jsem to nevěděl.

Nekončí to, neustále se to opakuje: od té vlastní věci, která se stala, až k tomu snímku, ve kterém se nachází Ježíš a hledí na nás dolů, a k tomu, co se stalo tam na hoře Zapadajícího slunce, až po světlo zapadajícího slunce. To večerní světlo přišlo. Bůh se sám potvrdil. Co to je? Je to skutečnost, že Bůh a Kristus je jedno. Kolik z vás nad Ním vidělo tu bílou paruku nebo zahalení, jak jsme to probírali ve Zjevení 1? Vidíte, to nejvyšší Božství, nejvyšší autorita. Žádný jiný hlas, žádný jiný bůh, nic jiného. „*V Něm přebývá plnost Božství tělesně.*” Sami andělé tvořili Jeho zahalení. Amen.

Co se stalo na hoře Zapadajícího slunce? Bůh potvrdil Své slovo. Kvůli tomu je všechen ten rozruch. Pozorujte, je to Bůh, který opět naplňuje Své slovo. Zj. 10:1-7: „Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonáno bude tajemství Boží.“ To skryté tajemství ze Zjevení 10:1-7. Poslední zvěst poslednímu období přesně v tomto období naplňuje Luk. 17:30: „V tom dni, kdy se zjeví Syn člověka.“

„Povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a budou vykonávat veliká znamení a divy, aby svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné.“ Lidé stále ještě pochybují, a jak to vždycky bylo, je církev právě tak zmatená.

Vědci v celém Tucsonu stále ještě píší články a zveřejňují je v novinách. Ti, s těmi velkými kamerami instalovanými na Mount Lemmon, to neviděli stoupat vzhůru z místa, kde jsme se nalézali. Táhlo to na západ, aby bylo ukázáno, že čas pominul. Stačilo jít jen kus dále, a již to bylo u západního pobřeží. Soud následoval po té cestě, kudy táhl ten oblak.

Soud přišel na ta místa, která svou poutí ten oblak vyznačil: přes Phoenix do Prescottu a přes pohoří k západnímu pobřeží. Kam to šlo? Přímo až na Aljašku. S hřmotem to šlo svou cestou.

Na hvězdárně v Tucsonu se o tom stále ještě dohadují a vědeckým výzkumem se pokoušejí nějak vybádat, co to bylo. Bylo to ve výšce, ve které se již nemůže vyskytovat žádná mlha, páry nebo něco podobného. „Čím to bylo vyvoláno? Kde se to tu vzalo?“ Nad tímto nadpřirozeným světlem, které viselo na nebi, jsou bezradní právě tak, jako byli tehdy, když přišli ti mudrci, protože šli podle hvězdy, a ptali se: „Kde je ten nově narozený Král Židů?“ Co to bylo? Bůh naplnil Své slovo: „Z Jákoba vyjde hvězda.“

Bůh nebes zaslíbil, že ve večerním čase bude večerní světlo. Před třemi lety bylo to tajemství: *Jaký je to čas?*, proroctvím. Nyní to patří do dějin. Je to za námi. Zaslíbení se naplnilo. Jaký je to čas, a co je na něm přitažlivého? Bůh naplňuje Své slovo! ON je tentýž včera, dnes až na věky.

Modleme se:

Drahý Bože, zdržoval jsem lidi dlouho, mnohem déle než jsem měl v úmyslu. Prosím, ó Bože, aby bylo řečeno nebo učiněno něco, čemu by lidé správně porozuměli. Jestliže to vidí a rozumí tomu, pak budou věřit, že Ty jsi opravdu Kristus a že slova, která jsou potvrzována, jsou Jeho slova, neboť jsou dokonalá a naplní se ve svém čase.

Pane Ježíši, řekl jsi vlastními slovy, že svět bude v sodomitském stavu. To víme. To můžeme vidět. Řekl jsi, že v tom dni to bude jako v Sodomě. Tam byli posláni k pohanům a k Židům tři poslové. Jedním z nich byl Bůh sám, Syn člověka, který se zjevil v lidské postavě a učinil div, když Abrahamovi řekl, co dělá Sára, která byla za Ním ve stanu.

Řekl jsi, že se to bude opakovat, až celý pohanský svět bude v sodomitském stavu. V tom právě jsme, Pane. Jiná proroctví rovněž potvrzují, že totiž v posledních dnech bude poslán Eliáš a duch Eliášův bude na Zemi, aby srdce dětí obrátil k jejich otcům. Prosím, ó Bože, potvrď Své slovo, že jsi tentýž včera, dnes a až na věky. Dej to, Otče. Oni Ti patří. Prosím, abys nám daroval tato požehnání a potvrdil, co bylo řečeno; ke cti Boží. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Člověk může lečjaké slovo vyslovit, ale jen Bůh může slovo potvrdit. Něco říci je jedna věc; že to Bůh učiní, je druhá. Bůh nepotřebuje žádného vykladače. ON sám vykládá.

Hned budeme mít modlitební řadu a budeme se modlit za nemocné, chce-li Bůh. Víme, že nikdo – žádný muž, žena, žádný člověk, anděl – vás nemůže uzdravit, protože to již učinil Bůh. ON to již připravil; vy musíte udělat jen jedno, – přijmout to.

Není žádný člověk, anděl -- nikdo, kdo by vám mohl odpustit hříchy, ani Bůh sám. To se již stalo; Ježíš to učinil na kříži. Ale nebude vám to nic platné, ani vám to nepomůže, jedině, že byste to přijali.

Jediné, co může být vykonáno, je to, že Bohem dané příkazy vykonáme; ti věřící pokládají ruce na nemocné. To činili během všech období, obzvláště při probuzení. Oni to přisuzovali Bohu.

Abraham viděl mnohá znamení. Ale potom přišel čas, kdy spatřil své poslední znamení. To bylo krátce předtím, než byla Sodoma zničena. Spočívalo to v tom, že Bůh se zjevil v postavě muže. Věříte tomu? Řekl Ježíš, že se to stane opět?

Vy, kdo jste tady přítomni nebo nás posloucháte v rádiu nebo v celé zemi ještě posloucháte telefonní přenos – připravte se nyní k modlitbě. Modlete se i vy, kteří tu máte své kapesníky. Já nemohu Bohu říkat, co má dělat. To mě nesmí ani napadnout, že bych se o to pokoušel. ON je suverénní. Činí, co se Jemu líbí. Já mohu jen poslouchat a říkat jen to, co On říká.

Ti lidé stojí u zdí; všechno je přeplněné a stísněné. Táží se, jestli smíme Boha prosit na základě slov: „Co je tak přitažlivé?“, aby nanovo působil mezi námi, neboť jsou tu možná cizí – že by působil mezi námi a obrátil k nám Svou požehnanou tvář a dokázal, že Jeho Duch je zde, a je tentýž včera, dnes a až na věky, aby každý z nás mohl po těchto dvou mocných zvěstech věřit, že to tak je. Mohli byste to? Dobře.

Nemohu svolat modlitební řadu, neboť je tu horko a málo místa, a lidé stojí podél zdí. Když se tu rozhlížím, abych svolal modlitební řadu, vidím, že to nejde, protože jich tu tak mnoho stojí. Mohl bych je zavolat na tuto stranu? Pro ty, kdo leží na nosítkách atd., to bude nemožné. Zůstaňte tedy tam, kde jste a věřte Bohu. Pokud máte modlitební kartu, nechte si ji, bude platit dál. My vás budeme vyvolávat, kdybyste chtěli modlitební řadou projít. Ale to není potřeba.

Pan Shepherd nebyl poslední neděli v modlitební řadě. Zřejmě neměl modlitební lístek. Je tu pan Shepherd dnes večer? Kde je? Je tady? On je tamhle vzadu. Měl jsi modlitební lístek, pane Shepherde? Ne, neměl. Dnes večer tu zase sedí. To je dobré místo, bratře Shepherde.

Vy tam nemusíte být, stačí mít jen víru. Myslete na to, že jedna žena se dotkla Jeho roucha, a On to pocítil. ON je tentýž včera, dnes a až na věky. V Novém zákoně v dopise k Židům je psáno, že nyní je Veleknězem a má soucit s našimi slabostmi. Věříte tomu? Mějte víru. Nepochybujte. Věřte tomu a stane se to. Můžete mít, o co jste Jej prosili, jestliže tomu můžete věřit. Musíte tomu ale věřit. Číníte to? Budete všichni věřit? Kolik vás nyní věří? Bůh vám požehnej.

Já vás neznám. Nikoho z vás. Také to není mou věcí vás znát. Je to Boží věc, všechno znát. ON to ale učiní, jestliže tomu věříte. Věříte nyní?

Drahý Bože, jistě nejsme skupinou křižovaných křesťanů. Neměli bychom být lidmi, s nimiž se musí zacházet jako s miminky, Pane. Takové lidi nemáš. TY máš statné věřící. Boží přítomnost rozněcuje lidské srdce. Abraham věřil Bohu. TY jsi se mu dal poznat, pak jsi se mu zjevil a vykonal jsi znamení, a on Ti uvěřil. Nechal jsi omládnout tělo tohoto muže a také jeho ženy, neboť jeho žena byla částí jeho těla. Pak se narodilo to dítě, zaslíbený syn.

Bože, zaslíbil jsi, že v tomto čase to tak opět bude. Prosím, abys Své slovo potvrdil. My se stavíme na zaslíbení, že tomu opět bude tak, jako ve dnech, než přišel soud na Sodomu, na ten pohanský svět, a Sodoma byla spálena. Nyní opět hrozí pohanskému světu soud. Potom Židům budou zbývat ještě tři a půl roku času soužení, nouze Jákobova, pokračování sedmdesáti Danielových týdnů. Čas pohanů spěje ke konci. Brzy půjdeme. TY jsi dal tato znamení a řekl jsi, že tomu opět tak bude. Dej to, ó Bože. My jsme ve Tvých rukou, čiň s námi, jak to uznáš za vhodné. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Nebud'te nervózní. Co by bylo, kdybych já znervózněl? Dělán nyní něco, co je přenecháno suverenitě Boží. Proč to dělám? Protože On řekl, že to tak bude. Tím je to vyřízeno. Jestliže On sám to před vámi potvrdí, zdali Mu pak nebudete moci věřit? Jistě. Prostě mějte víru. Chtěl bych se tu rozhlédnout a vidět, jak Duch svatý vede a co bude činit. Nevím, co bude činit. To zůstává na Něm. Jestliže jen máte víru, pak těm, kteří věří, je všechno možné. Všichni, kteří tomu věříte, zvedněte své ruce a řekněte: „Já tomu věřím.“ Já tomu věřím z celého srdce.

Tři případy byly potvrzením. Jestliže On to učiní třikrát po sobě, bude to dokazovat, že je to správné. Je jedno, kde jste, kdo jste, prostě věřte. Nebud'te nyní neklidní.

Má dámo, ty se modlíš. Neznám tě. Zůstaň sedět, kde jsi, nemusíš přicházet. Já tě neznám. Máš v náruči malé děvčátko nebo na klíně. Jsem pro tebe cizí. Ta malá dívenka vypadá normálně a zdravě. Hezká, rusovlasá malá dívenka. Vidím ji odtud,

nevypadá, že by byla ochrnutá. Nevím, co jí chybí. Možná, že nejde o toto dítě; může se to týkat tebe samotné. Jen jsem tě tam viděl sedět s tím dítětem a modlit se. Musím s tebou trochu mluvit, abych s tebou získal spojení. Ježíš tehdy řekl té ženě: „Dej Mi napít.“, aby se dozvěděl, co s ní je. Bratra Bryanta a ty lidi, kteří sedí v jeho blízkosti, znám. Možná, že i oni něco potřebují. Ty však jsi mi cizí.

Věříš, že jsem Boží prorok? Věříš, že věci, které jsi dnes večer slyšela, jsou pravda? Jestliže mi Bůh nyní zjeví něco, co jsi dělala nebo něco, co jsi neměla dělat nebo co s tebou není v pořádku, o co prosíš, pak budeš vědět, jestli to souhlasí nebo ne, že ano? Jestliže to učiní, bude tím potvrzeno Jeho slovo, že je tentýž včera, dnes a až na věky, a že Luk. 17:30 se nyní uskutečňuje. Věříš tomu?

Ta dáma zvedla svoji ruku, že se vzájemně neznáme. Já ji neznám; jen se snažím navázat spojení s duchem této osoby. Je tak mnoho těch, jejichž tah pocítuji. Věřte tomu z celého srdce. Jedná se o to malé děvčátko. Ne o tebe. Jsi nervózní, ale není to nervozita, co ti způsobuje problémy. To, co máš obzvláště na srdci, je to malé děvčátko. Věříš, že Bůh mi může říci, co to je? Věříš tomu? Pomohlo by ti to? Budeš potom věřit? Je to poškození mozku. To souhlasí. Polož nyní své ruce na hlavu toho dítěte.

Drahý Bože, Ty jsi řekl: „Tato znamení budou následovat těm, kteří věří. Budou své ruce klást na nemocné a oni budou uzdraveni.“ Ta žena je věřící. Položila své ruce na to dítě. Nechť je uzdraveno. Ve jménu Ježíše Krista Tě o to prosím. Amen.

Věříte všichni? Jestliže můžete věřit, jsou všechny věci možné. Jistě!

Dámu, která sedí vedle ní, znám. Dívá se sem tak vážně. Neznám její jméno, ale jistě si hned vzpomenu. Zná tu ženu od vidění, ale nevím, jaké má problémy. Věříš, že mi Bůh může dát vědět, jaká je tvoje těžkost? Pomohlo by ti to? Cukrovka – diabetes. Jestliže to souhlasí, zvedni svou ruku. Jistě.

Paní, která sedí vedle tebe má tutěž nemoc. Je mi cizí. Další dáma prosí za někoho, a sice za své ochrnuté dítě. Jestliže z celého srdce věříte, pak to Bůh dá.

Nyní se jedná o někoho vzadu. Muž, který sedí tamhle, se pokouší skoncovat s kouřením. Věříš, že to Bůh od tebe vezme? Dobře. Jestliže věříš, pak to můžeš mít. Toho muže jsem ještě nikdy ve svém životě neviděl.

Zde je jeden muž. Vidíte ten temný stín nad mužem, který tu leží na nosítkách, vlastně v pojízdném křesle? Je smrtelně nemocen. Je nad ním stín; má rakovinu. Toho muže neznám, ještě nikdy jsem ho neviděl. Bůh ví o tobě všechno. Tak to je. Věříš, že mi Bůh o tobě může něco ukázat? Pomohlo by ti to, abys přijal své uzdravení? Tebe sem přivezl jeden přítel. Nejsi odtud. Přicházíš z kraje, kde je mnoho vod, kde se hodně rybaří. Ano. Jsi z Albany v Kentucky. To souhlasí. Věř, a můžeš jít domů zdráv. Věř, že je to tak. Jestliže jen můžeš věřit! Ty tomu musíš věřit. Věř, že se ti to stalo. Věříš?

Ty přicházíš z Tennessee a máš hochu, který má astma. Ten tu není. Ale ty věříš, že bude uzdraven. Potom kapesník, který máš v ruce, vezmi jemu. On bude uzdraven, jestliže tomu věříš.

Také nad dámou, která sedí proti doktorovi Vaylovi a pláče, je temný stín. Tu dámu jsem ve svém životě nikdy neviděl. Má rakovinu. Zemře, jestliže se s ní nic nestane. Věříš, že On tě uzdraví? Můžeš tomu věřit? Můžeš být uzdravena, jen jestli tomu věříš.

Za ní sedí dáma, která si drží kapesník před ústy. Má žaludeční vředy a ještě jiné nemoci. Měla jsi záchvaty; bylo ti zle. Někdo tě sem přivedl. Máš ženskou nemoc. Jestliže věříš, můžeš jít domů a být zdravá.

Ty, mladý muži, jsi mi cizí. Sedíš tady přede mnou a hleděl jsi na mne. Jsi z Portorika? Jsem ti cizí, to ty víš. Nejsi z této země. Věříš, že Bůh ti může dát žádost tvého srdce? Jestliže ti řeknu, jaká je tvá žádost, přijmeš to potom? Ty toužíš po křtu Duchem svatým. To je pravda. Přijmi Ducha svatého, můj bratře.

O něco dále vzadu sedí jeden barevný muž. Má na srdci svou ženu. Ona tu není. Má potíže s nohama. Věříš, že On jí je uzdraví? Ano? Ty jsi tu cizí. Jsi ze zámoří, z Jamaiky. Věříš, že mi Bůh může říci, kdo jsi? Pan Braden. Ty věříš. Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky.

Ta dáma, která sedí tam na konci vedle paní Wrightové, má potíže se srdcem. Modlí se za svou dceru, která má být operována. Věříš za ni celým srdcem? Ta operace již nebude nutná, jestliže dosáhneš toho, že tomu uvěří. Já nemohu uzdravovat.

Vidím, že se Duch Páně vlastně Anděl pohybuje v té místnosti pro matky. Je nad jednou mladou ženou. Ona má duchovní problém, nad kterým je nejistá. Zdá se, jako bych tuto ženu musel znát. Tam je ještě jedna mladá žena, která má také ženskou nemoc. Jmenuje se Westová, je z Alabamy, paní Davida Westová. Věř, a Bůh ti to dá.

„Bude světlo ve dni, v němž se zjeví Syn člověka.“ Jestliže Ježíš Kristus není tentýž včera, dnes a až na věky, pak o tom nic nevím. Věříte tomu? Všechny věci jsou možné těm, kteří věří.

Jak mnozí z vás v celé zemi, kteří nasloucháte, a také z vás, kteří jste zde v kapli, zvednou ruce a řeknou: „Jsem věřící!“?

Vy, v celé zemi, zde zvedli své ruce všichni. Nepochybně jste i vy, v celé zemi, zvedli své ruce. Zavřete nyní své oči. Položte ruku na někoho vedle vás. Uchopte je za ruku a druhou položte na jejich rameno. Já jsem položil ruce na kapesníky. Vidíte, co se dnes stalo! Vidíte, co se nyní děje!

*My vidíme Jeho svatou tvář,
jak plane božskou láskou.*

*Požehnaní, kdo mají podíl na Jeho milosti,
ti budou zářit v Jeho koruně jako drahokamy.*

Modlete se nyní. Modleme se všude.

Drahý Bože, ta hodina je tady. Co to znamená? Bůh naplňuje Své slovo! Co je na tom přitažlivého? Je to Bůh, který naplňuje Své slovo. Proč stovky lidí v celé zemi od jednoho pobřeží ke druhému, od severu až k jihu, od východu až k západu – naslouchající telefonnímu přenosu položili na sebe navzájem ruce? Zde sedí lidé z jiných zemí, mnohých amerických států, z Mexika a Kanady. I my jsme jeden na druhého položili ruce. Bůh naplňuje Své slovo!

Jak je to možné, že tu někdo může stát a skrze Ducha svatého nazývat lidi jménem, jak to On učinil tehdy s Šimonem Petrem: *„Tvé jméno je Šimon. Jsi synem Jonáše.“*?

Nebo: *„Jdi, a přiveď svého muže.“*

„Nemám žádného muže.“

„Pravdu jsi řekla. Neboť pět jsi jich měla.“

Odpověděla: *„Vím, že když přijde Mesiáš, potom bude toto činit. Kdo ale jsi Ty?“*

ON řekl: *„JÁ to jsem.“*

TY jsi tentýž včera, dnes a až na věky, a zaslíbil jsi: *„Skutky, které Já činím, budete i vy činit. A větší než tyto budete činit, neboť Já jdu k Otcí.“*

„Aj, v posledních dnech vám pošlu proroka Eliáše. On změní myšlenky lidí a srdce dětí navrátí apoštolskému poučení Bible.“

„...ale v čas večera bude světlo.“

Zde jsme, veliký Bože nebes. Ta hodina je zde. Na ty lidi byly ruce položeny.

Satane, jsi poražen. Jsi lhář. Jako služebník Boží – jako služebníci Boží ti prikazujeme ve jménu Ježíše Krista, abys uposlechl slovo Boží a opustil tyto lidi, neboť je psáno: *„Ve jménu Mém budou d'ábly vymítat.“* Všichni tito lidé nechť jsou svobodní. Dej to, drahý Bože. TY jsi Bůh nebes, který v tom pozoruhodném dni na vrcholku Golgoty všecko porazil. Každou nemoc, každé utrpení a všechny skutky d'áblovy. TY jsi Bůh. Lidé jsou uzdraveni Tvými ranami. Jsou svobodní. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Ó Bože, zatímco je Duch Boží přítomen a pomazání Ježíše Krista spočívá na lidech, zatímco se naplňují ta mocná znamení, která On zaslíbil; Země se otřásá, zemětřesení propukají, mocná znamení, která On předpověděl a Písmo se naplňuje, večerní světlo svítí – pokládám svoji ruku na kapesníky, které tu leží a v zastoupení se nad nimi skláním za celé Tělo věřících od východu, západu, severu a jihu a říkám d'áblu: *„Ve jménu Ježíše Krista, opusť každého nemocného, na kterého budou*

položeny ke cti a znádhernění Božího Slova. Ve jménu Slova Božího – Ježíše Krista z Nazareta. Amen.

Věříte a přijímáte nyní jako věřící ve zbožnosti, klidu, střízlivosti a při plném vědomí své uzdravení od všemohoucího Boha ve jménu Ježíše Krista? Jestliže ano, zvedněte své ruce. V celé zemi pozvedněte své ruce. Kam jen mohu dohlédnout, zvedl každý svoji ruku. Uvnitř, venku, při zdech, přede dveřmi, v místnostech pro matky, všude pozdvihli lidé své ruce. Oni to přijímají. Satan je poražen. Ranami Ježíše Krista jste uzdraveni. Přítomnost Ježíše Krista potvrzuje skutečnost, že On dnes žije a stále je schopen naplnit každé zaslíbení, které dal. Amen. Věřím Mu. Vy také?

Povstaňme nyní. Ve jménu Ježíše Krista přijímáme nyní všechno, co se stalo a co bylo řečeno. Milujeme Jej z celého srdce. Vážíme si Jej vším, co je v nás. Až se dnes večer všichni vrátíte domů, necht' jde Bůh s vámi. Bůh vám dej Ducha svatého, jestliže jej ještě nemáte.

Každý muž, každá žena, každý chlapec, každé děvče, všichni, kdo jsou přítomni a ještě nejsou pokřtěni ve jménu Ježíše Krista – máme tu oblečení na křest a bazén. Neodkládejte na zítřek, co může být učiněno dnes. Zítra by mohlo být pozdě. Každý den má vlastní trápení. Máme tu kazatele; oblečení ke křtu je připraveno. Nemáte žádnou omluvu. Jste připraveni? Jestliže jste a věříte, je jedno, jak jste předtím byli pokřtěni, zda pokropením, politím nebo jinak, to bylo zvrácené. Nyní přišlo světlo. Přijďte, věřte a nechte se pokřtít.

Necht' všichni, kteří ještě nemají Ducha svatého, Jej v plné Boží síle a lásce, kterou zaslíbil, obdrží, aby se stali v Něm novým stvořením. Bůh vám žehnej.

Nashledanou až do další neděle dopoledne v 9.30 hodin. Zazpívejme tu píseň, kterou jsme před lety často zpívali:

*Nezapomínej na modlitbu s rodinou,
neboť tam se Ježíš s tebou chce potkat
a každou starost odejmout.
Nezapomínej na modlitbu s rodinou!*

Jestliže to zazpíváme ještě jednou, podejte ruku poutníkovi, který stojí vedle vás, a zpíváme ještě jednou:

Nezapomínej na modlitbu s rodinou...

Milujete Jej opravdu? Já Jej miluji. Miluji Ho, neboť On miloval mne a vykoupil mi plnou spásu. To bylo to přitažlivé na Golgotě. To bylo přitažlivé také na té hoře Zapadajícího slunce, na hoře Nébo, na hoře Sinai – při všech různých prožitích na vrcholcích hor; celkem sedm. Zazpívejme:

*Miluji Jež, miluji Jež,
neboť On dříve miloval mne
a vykoupil mou spásu na Golgotě.*

Všichni, kteří Jež milujete, řekněte: Amen. Myslete na to, co On pro vás učinil. Pomyslete jen, jinak byste možná dnes večer byli v nějakém baru. Možná, že byste již byli v hrobě a já také, kdyby by nás milost Boží nevychvátila. Co pro vás učinil? Jak můžeme dělat něco jiného, než Jež milovat. Zavřeme své oči a skloníme hlavy, zatímco ještě jednou pro Něho zpíváme. ON ty zpěvy rád slyší. Zpívejme.

Miluji Jež...

Skloňme své hlavy a naše srdce v Jeho přítomnosti a s vděčností za to, co naše oči viděly a naše uši slyšely, za to, co je ve Slově Božím jako zaslíbení pro nás v tomto čase napsáno. Bůh vám žehnej.

Dnes večer máme mezi sebou hosta, bratra Neda Iversona, bývalého presbyteriánského kazatele. Jeho otec a jeho bratři jsou presbyteriánští kazatelé. Jestli jsem tomu správně porozuměl, byl dnes pokřtěn na jméno Ježíše Krista. On je kazatel a k tomu ještě horlivý. Protože věřím, že jsi Boží služebník, pak tě prosím, abys prosil o požehnání Boží pro toto shromáždění než se rozejdeme do svých domovů.

Bratře Iversone, pojd', prosím, dopředu, zatímco máme hlavy skloněné k modlitbě. Bůh ti požehnej, můj bratře.